

EN ÖMKELIG VISA JAG ÖNSKAR ATT SJUNGA

(Sandahls kanon)

En öm-ke-lig vi-so jag öns-ka-rot
sjun-ga, med an-do, med kraft och med själ och med
tun-ga, med hjer-ta, med stru-pe, med röst och med
ton, om en som blef to-kig i Sandals ka-non.

Det var just en flicka som bodde på söder
Som mistat båd fader, och moder och bröder.
För alla var gångna till himmelens zon
Precis som åt fanders, herr Sandals kanon.

Och flickan på Söder, hon hette Fredrika,
Och plögade ofta i Dagbladet kika.
En dag var hon inne hos hökarn i bo'n,
Och då fick hon läsa om Sandals kanon.

Hon läste, att den som sig ville begifva,
Till Danviken, skulle ett slughufvud blifva.
Om blott man sig ställde och titta från bron
På båten, som sprängdes af Sandals kanon.

Och flickan satt på sig den sötaste minen,
Och koftan, och kjolen och så krinolinan.
Till Danviken tog hon sig sedan motion,
Men såg hvarken båt eller Sandals kanon.

Si saken var den, att mitt opp i stäten,
Så kom sjelfva fan och satt sig i båten.
Och folket ju därför i land måste ron,
Sen gaf det på båten herr Sandals kanon.

När detta var gjordt, börja mängden att hurra,
Och sedan så gick det precis som en snurra.
Att bära framåt uti likprocession,
Hin håle och båten och Sandals kanon.

Men flickan hon stannade vid hospitalet,
Det var ju naturligt när allt gick så galet.
Och ännu så står hon och tittar från bron,
Men slug blir hon aldrig på Sandals kanon.

Och denna här visan en smed hafver diktat,
Som uti polisen för oljud har pliktat,
För när han var ute och såg på kanon,
Så var han på kulan, den dumma kalkon.

Frans Hodell